

Jeklarjčke

junij 2015

Glasilo učencev OŠ Koroški jeklarji

Klemen Kotnik, 2. K

Vsak zaključek šolskega leta že nekaj let zapored prinaša Jekleničke z mavrico stvaritev naših učencev, tistih z matične šole na Javorniku in tistih s podružnice v Kotljah. Tudi letošnje so raznolike in bogate. Tako kot je bogato leto, ki je za nami. Polno lepih doživetij in uspehov, predvsem pa izkušenj, ki bodo nam vsem pomagale, da v naslednje, v septembru, vstopimo zrelejši. Do takrat pa— vaši dnevi naj bodo en sam užitek!!!

Jasmina Pečovnik

NAŠI PRVI

Tisti najmlajši, ki so v šolskem letu 2014/2015 prvič prestopili šolski prag, so včasih zeloooo zgovorni. Največkrat seveda takrat, ko ni treba, ko pa smo jih povprašali o tem in onem, so bili presenetljivo preudarni in redkobesedni ...

Kaj menijo o učiteljih in šoli?

Leja (1. a): Učitelji so fajni. Meni je najbolj všeč himna. Premalo smo zunaj. Včasih se z Nušo vidiva na kosilu. Kosila so včasih dobra, včasih ne. Večji učenci so vedno ful fajni.

Ana Vita (1. a): Učitelji so prijazni, fajni, včasih pa tako tako. Malo še, pa bomo prespali v mali telovadnici in bomo imeli pižama party. Zelo mi je všeč, ko se učimo in prijazne učiteljice, ni pa mi všeč, ko vedno gremo v malo telovadnico.

Nina (1. b): V šoli sem se naučila že malo brati, malo abecede do f pa g, z, ž. Večji učenci so smešni.

Lara (1. b): Učitelji nas preveč učijo. Naučila sem se že črke, številke, s pevskim zborom Za dva groša fantazije.

Žan (1. a): Učitelji nas preveč učijo. Najprej sem se naučil kratke, potem pa dolge besede. Znam malo brat.

Vesna Kotnik, 4. a

Kaj pa o prijateljih?

Leja (1. a): Moje prijateljice so prijazne. Vedno se fajn igramo. Vse mogoče se igramo. Skregamo se, ko ena hoče to, druga pa to. Ana Vita ja fajna pa smešna. Najraje imam dinozavra ali pa konja.

Nina (1. b): Petra je fajn, včasih se skregava, ima dolge svetle lase. Igrava se, da imava kakšnega konjička ali pa kužka. Prijatelje imamo, da nam ni dolgčas.

Lara (1. b): Vse so moje najboljše prijateljice. Karin je super, vse se igrava. Moja najljubša žival pa je tiger.

Žan (1. a): Marcel je ful fajn, živi na Partizanski cesti 30, star je 7 let – starejši je.

Pa o bratih, sestrah ...?

Leja (1. a): Sestra je zelo ful fajna, stara je 11 in je v 6. razredu. Nuša mi pomaga, je včasih tečna pa zelo prijazna. Iz škatle sva naredili dom za ponija.

Ana Vita (1. a): Imam brata, je starejši, star je 8 let in je v 3. a. Prijazen je, pomaga mi, včasih je tečen, rad se igra, rad mi nagaja, uči me. Igrava se tako, da se kregava. Besede me uči, ko pišem.

Nina (1. b): Jaz imam polbrata, starejši je, v 1. letnik hodi. Ne živi zraven nas, enkrat ali dvakrat je šel mimo naše hiše na sprehod.

Lara (1. b): Jaz pa nimam nič bratov pa sester. Fajn je brez, ko ni koga. Nikoli mi ni dolgčas. Žanova soseda sem pa so ful glasni.

Žan (1. a): Moj brat Matevž je star 14 let in hodi v 9. razred. Tečen je včasih. Ožbi je star 5, Žiga pa eno leto. Žiga nama ukrade veliko igrač, Ožbi pa je najboljši razgrajč in kričič.

Maruša Herman, 2. K

MOJA PRVA ŠOLSKA LETA

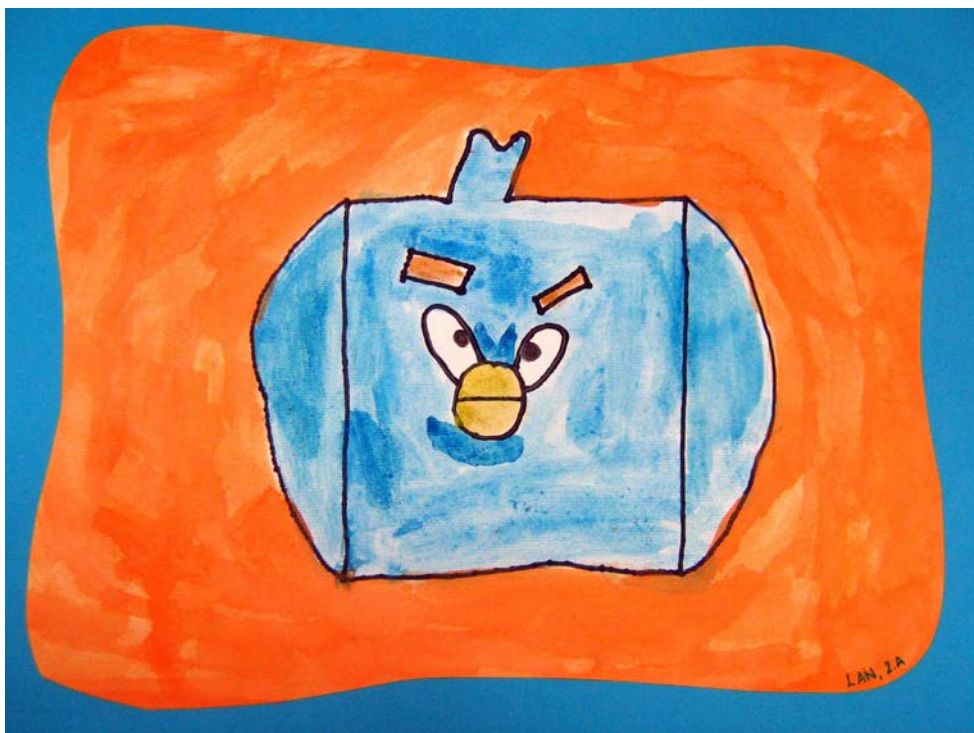
Tretješolci so si zadali težko nalogo – razmišljali so o prvih šolskih letih. Spomini torej ... Te običajno pišejo odrasli, starejši, tokrat so z njimi naše strani popestrili otroci.

Prvi šolski dan smo dobili torto. Ko smo se najedli smo šli k pouku, po pouku so prišli starši po nas. Moji učiteljici v 1. razredu sta bili Jožica Podvratnik in Tanja Hudrap, v 2. razredu me je učila samo ena učiteljica, in sicer Jožica Podvratnik. Zdaj sem v 3. razredu in me uči učiteljica Olga Natlačen. Olga je najboljša učiteljica – najboljša zato, ker je smešna in prijazna. Vseeno pa se veselim 4. razreda. Domov sem hodil ob pol dveh.
Miha Kompan

Na moj prvi šolski dan me je bilo zelo strah. Moji učiteljici sta bili Tanja Hudrap in Jožica Podvratnik. Bila sem 1. a. V 2. razredu nas je imela Jožica Podvratnik. Sedela sem zraven Luke, najraje pa sem se družila z Lino. Veliko smo se igrali.

Učili smo se računati do 100, pa tudi brati in pisati pisane črke. Zdaj sem v tretjem razredu in imam najboljšo učiteljico Olgo Natlačen. Moj najljubši predmet je matematika, rada pa obiskujem tudi logiko. Sem zelo uspešna.

Zala Brezovnik

Lan Kuhelnik, 2. a

Moja prva šolska leta so se začela tako.

Nekega dne sem z mamo in očetom šel v šolo. Tam sem spoznal vse svoje sošolce. Luko, Voranca, Jako, Miho, Zalo, Lano, Žigo, Anžeta, Evito, Amadejo, Flamurja in Lino. Zdaj se pa začne drugi razred. V drugem razredu sem imel učiteljico Jožico Podvratnik. Meni in drugim sošolcem se je zdela zelo prijazna učiteljica. Ko je bilo konec pouka, smo šli v OPB, naredili smo nalogo in smo se lahko šli ven igrat. In še tretji razred. Ko sem prišel v tretji razred, sem se začudil in rekel, da je to drugače kot v prvem in drugem razredu. Na stenah so bili prilepljeni metuljčki. Moj najboljši predmet je likovna umetnost. Moji učiteljici je ime Olga Natlačen. Je zelo prijazna, zabavna, hecna in najboljša učiteljica na svetu.

Matic Podojstršek

Prvi šolski dan sem bil zelo vesel. Spoznal sem nove prijatelje. Usedel sem se v šolsko klopo v prvi vrsti. Učiteljici Jožica Podvratnik in Tanja Hudrap sta bili zelo prijazni. Naučili sta me pisati in brati. Povedali sta nam veliko novega in zanimivega.

Na odmor nas je opozoril šolski zvonec, ki sem si ga predstavljal drugače. Kot brnenje: "BRRRRR..." Zasllišala pa se je glasba. Počasi sem se nanj tudi privadil. Za konec leta sta nam učiteljici pripravili tekmovanje štafetnih iger proti b razredu, skupaj s starši. Seveda smo zmagali.

V drugem razredu smo se učili pisanih črk, računanja do sto in izvedeli, da je narava za človeka zelo pomembna. Leto smo zaključili z izletom v živalski vrt.

Sedaj sem v tretjem razredu in že pridno zbiram ocene. Računi postajajo vedno težji, meni pa testi gredo kot po maslu. Vesel in ponosen sem, da sem uspešen učenec. Trudil se bom še naprej.

Žiga Verneker

Tilen Kaker, 2. K

Ko se je vrtec končal, sem se vpisala v šolo. Zelo sem se je veselila. Na prvi šolski dan sem zjutraj hitro vstala in oblekla zelene hlače in kratko rjavo oblekico z rožicami. Mama mi je naredila lepo frizuro. Vzela sem šolsko torbo s peresnico, zvezki, ... Dedek me je pospremil v šolo in šla sem v razred. Tam sta bili vzgojiteljica Tanja Hudrap in učiteljica Jožica Podvratnik. Spoznala sem veliko novih otrok. V prvem razredu sem videla prijateljici Lino in Zalo. Med poukom smo se lahko skoraj samo igrali. V drugem razredu je bila samo učiteljica Jožica z nami. V tretjem razredu pa se malo več učimo. Naša učiteljica je Olga Natlačen in je zelo prijazna. Zdaj je moja najboljša prijateljica Amadeja.

Evita Kuserbanj

Tisti dan, ko je bil moj prvi šolski dan, sem bil zelo navdušen. Pripravil sem si šolske potrebščine in odšel v šolo. V šoli sem sedel ob prijatelju Luki.

Med odmorom smo se prepirali. Jaz in Luka proti Mihi, Maticu in Jaki. Med poukom smo se učili črke in številke. Naši razredničarki sta bili Tanja Hudrap in Jožica Podvratnik. Veliko smo se tudi igrali. Bil sem 1. a. V 2. a je bila moja razredničarka Jožica Podvratnik. Takrat smo se učili do 100, pa tudi brati in pisati pisane črke. Zdaj sem že tretješolec. Moja učiteljica je najboljša učiteljica na svetu Olga Natlačen, a se veselim, da bom kmalu v 4. razredu.

Blaž Herman

MOJ SVET, MOJE ŽIVLJENJE

Življenje je polno prelepih doživetij ... Pa tudi stresnih. Včasih nam že malenkosti polepšajo dan in pričarajo nasmeh na obraz. Včasih je dovolj že lepa beseda. Včasih misel na to, kako bomo uresničili svoje sanje ...

DAN V MUZEJU

Četrtošolci smo šli v muzej, ki je v železarni. Tja so nas povabili, da bi si ogledali muzej in njihovo novo maskoto. Maskota se imenuje Radovedni Popek. To je bil fant, ki je imel povečevalno steklo in nasmeh na obrazu. Tja so povabili tudi Primoža Suhodolčana, saj si je Popka tudi izmislil.

Ogledali smo si tudi muzej, ki je bil zelo zanimiv. Najbolj so mi bile všeč kamnine.

Na koncu je vsak od nas dobil kifelj in nekaj bombonov. Potem smo odšli v šolo. Zame je bil to zelo zanimiv dan.

Marko Haber, 4. b

Anej Rednak, 2. a

OBISKALI SMO MUZEJ

Ko smo imeli naravoslovni dan, smo šli v muzej »Štavharija«. Nato smo se odpravili v trg na Ravnah. Tam so bile pred trgovino razstavljene slike. Na njih so bile Ravne in Kotlje v starih časih. Ogledali smo si tudi najstarejši del trga. To je ozka ulica s starimi hišami. Pot vodi do cerkve in Kulturnega centra. Gospa, ki živi v tej ulici, nas je peljala v svojo hišo. Pokazala nam je stare slike in predmete. V hiši smo videli tudi obok. Po končanem ogledu starega dela trga smo se vrnili v muzej, kjer smo izdelovali slike iz gline. Jaz sem naredil tudi vazo. Dan je bil zelo zanimiv in poučen.

Anžej Kušej, 4. a

KAKO SEM SE IZGUBILA V MUZEJU

Pred tremi leti so se starši odločili, da si bomo ogledali London, saj ima veliko znamenitosti. Med njimi je tudi naravoslovni muzej, ki smo ga tudi obiskali. In prav tam se je zgodil dogodek, ki ga bom opisala.

Ko smo kupili vstopnice, smo se veselili vseh znamenitosti, ki nas čakajo. Med ogledom je morala mama nahraniti bratca. Hotela sem z njima. Takoj ko smo prišli za vogal, sem si premislila ter šla nazaj, a sestre in atija ni bilo več tam. Ko sem že trikrat obhodila nadstropje, me je opazila varnostnica. Težko se je bilo sporazumevati z njo, saj je govorila angleško. Nekako me je razumela in me odpeljala do mesta, kjer plačaš vstopnino.

Da bi mi čas hitreje minil, sem lahko igrala računalniške igre, ki pa jih nisem razumela. Medtem ko sem se zabavala, so starši brez skrbi preživljali čas v muzeju. Ko je mama nahranila Kaja in v miru popila kavo, je poiskala atija. Ko ga je našla, sta ugotovila, da me ni. Tekala sta po celem muzeju, da bi me našla. Bila sta že panična, ker me ni bilo nikjer. Ko sta bila že čisto obupana, se je mami spomnila na varnostnike in atija napotila k njim. Ti so ga odpeljali do mene.

Ta dogodek je bil zelo stresen za mojo družino in si ga bomo za vedno zapomnili.

Fiona Sirovina Dvornik, 5. K

RAZISKOVANJE VODNIH VIROV

Sredi aprila, neko sredo, smo dobili nalogo, da napravimo svojo raziskavo o vodnih virih v domačem kraju. Raziskovati smo morali v parih in izbral sem si sošolca Jana. V pomoč nama je bila raziskovalna knjižica, ki sva jo sproti izpolnjevala. Najprej sva z Janom morala k najbližji vodi v okolici Kotelj, raziskovala sva živali v njej. To je bilo zelo zabavno. Zapisati sva morala tudi število vodnih virov, njihova imena, oddaljenost itd. Ko sva izpolnila knjižico, sva morala pripraviti še predstavitev za sošolce. Delo mi je bilo všeč, pa še z raziskovanjem sem se naučil veliko novega.

Valentin Gorenšek, 4. K

Pri predmetu naravoslovje in tehnika smo letos opravili raziskovalno nalogo, tema je bila voda. Raziskovali smo v parih. S sošolko Elen sva večino časa preživeli v Črnem grabnu, ki je slovenska posebnost. V njem namreč živi posebna vrsta potočnega raka - črni rak. To je dokaz, da so vode v Kotljah in okolici še zelo čiste in neonesnažene. Učenje z raziskovanjem v naravi mi je zelo všeč, saj se na tak način veliko naučimo.

Julija Valentar Zdovc, 4. K

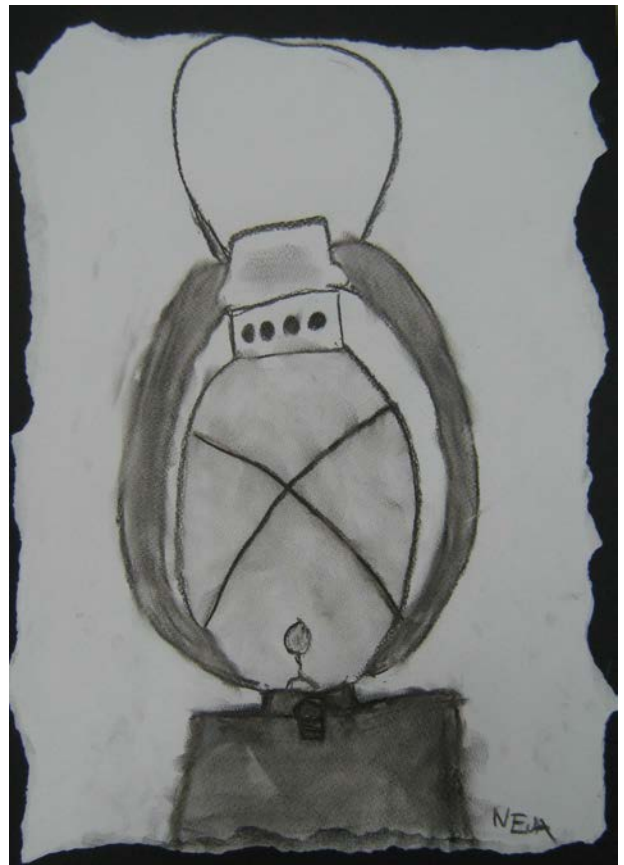
VOŽNJA S TRAJEKTOM

Z babico in dedkom smo konec avgusta dopustovali na Malem Lošinju, v kampu Čikat. Zadnje dni so se nam pridružili še Ana, Janja in Anže. Z njimi sem se tudi vračal domov. Ta dan je bil za vse nas nepozaben.

Ko smo se zjutraj vkrcali na trajekt, sem postal žejen. Z Ano sva šla kupit vodo. Pred avtomatom s pijačami je bila kolona. Sestri sem dejal, da bom počakal in kupil vodo sam. Prepričan sem bil, da poznam pot do klopi, na kateri smo sedeli. Ko sem se vračal, sem zgrešil pravo pot. Pričelo se je iskanje – oni so iskali mene, jaz njih. Vsi smo bili zelo vznemirjeni. Iskali smo se zelo dolgo. Nenadoma sem zagledal Anžeta. Bil sem zelo vesel.

To potovanje mi bo ostalo v spominu še zelo dolgo. Bilo je namreč polno dogodivščin.

Žan Kladnik, 5. K

Neja Veselko Pogorelčnik, 2. a

MRZLA NESREČA

Nekega lepega dne so bili moji starši prosti, niso imeli službe, ker je bila sobota. Pa mi je v glavo šinila imenitna ideja. Kaj, če bi po telefonu poklicala Zalo, in jo vprašala, če bi šla z nami na vikend?! Poprosila sem mamo in jo z zapeljivim pogledom pripravila do tega, da je privolila. Poklicala sem Zalo in vprašala, če se njeni starši strinjajo s tem, da bi šla z nami na vikend. Vprašala sem Zaline starše. Odgovorili so mi, da lahko, in prekinili zvezo. Z avtom smo se pripeljali do bloka, pred katerim je že stala Zala. Sedla je v avto in kar hitro smo se iz Kotelj odpeljali v Mežico na naš vikend.

Takoj, ko smo prispeli in odprli vhodna vrata, je izza vogala prihitel pes Jaf, ki naju je skoraj podrl od veselja. Ko sva nahrbtnike in torbe odložili na kup, sva se namenili v gozd. Tam sva nabirali robide in maline. Ko sva prišli iz gozda, sva se igrali z Jafom, hranili labode, podili race in se igrali na drevesni hišici. Ko sva se naveličali, sva šli v čoln. Lepo sva veslali, dokler nisva prišli do roba jezera. Prijela sem za rob, čoln pa se je začel vse bolj oddaljevati. Dokler nisem padla v ledeno mrzlo vodo. Hitro sem zlezla ven, saj me je zelo zeblo. Začela sem kričati in cviliti. Preoblekla sem se v oblačila, ki mi jih je posodila babica, ker svojih nisem imela. Zala se mi je na vsa usta smejala. A dan se s tem še ni končal. Z Zalo sva se lovili, skrivali, jedli, igrali in vsekakor zabavali. Ko je bil že večer, so naju moji starši odpeljali še na sladoled. Potem smo se počasi odpeljali proti Kotljam. Zalo smo odložili pred njenim domom, kjer jo je že veselo čakala njena mama. Nato smo se moji starši in jaz odpravili proti domu.

Nika Kosl, 5. K

POŽARNA VAJA

V torek smo imeli požarno vajo. Po zvočniku so nas obvestili, da je na šoli požar in naj jo vsi zapustimo. Odšli smo v copatih. Torb, čevljev in jop nismo vzeli s seboj. Nato so prišli gasilci, za njimi reševalka in policisti. Gasilci so začeli reševati ujete. Ti so obtičali v mali telovadnici. Rešili so jih z dvigalom, na katerem je bila lestev. Lara in Anaja nista mogli dihati, Aleksu in Amandi pa je bilo slabo. Reševalka jih je pregledovala. Anaji in Lari je dvignila glavo, da sta lahko zadihali. Nato so vse na nosilih odnesli v reševalni avto ter odpeljali v bolnišnico. Mi smo stali na igrišču in vse to opazovali. Naenkrat se je Anže zgrudil. Prišla je reševalka in ga pregledala. Bil je nezavesten. Reševalka ga je dala v položaj za nezavestnega. Pokrila ga je z zaščitno folijo in mu po čelu polila vodo. Na nosilih so ga odnesli tja, kjer ni bilo dima. Na koncu je Sara rekla: »Zdaj, ko je vse pogorelo, se lahko varno vrnemo v šolo.«

Eneja Svetec, 4. b

Maja Kosmač, 2. a

PRESENEČENJE 1A

Bil je božični večer. Vsi smo bili zbrani v dnevni sobi, kjer je bila postavljena novoletna jelka. Komaj sem čakal, da vidim darila pod drevescem. Prvi sem pogledal in vzel svoje darilo. Bil je majhen zavojček. Ko sem ga odvil, so bili v njem bonboni, čokolada in čips. Jaz pa sem pričakoval lego kocke, s katerimi bi sestavil kopača. Bil sem razočaran, toda nisem rekel ničesar. Ko so vsi vzeli svoja darila, se sestra Ana nasmehne in reče: »Klemen, poglej, zadaj pod drevescem je še eno darilo!« Pogledal sem in res – na njem je bilo moje ime. Hitro sem ga pograbil in pričel odvijati. Bile so lego kocke, sestavil bom lahko kopača! Zelo sem bil vesel. Prej pa mi je šlo že na jok, ker nisem dobil, česar sem si želel.

Klemen Gostenčnik, 4. a

Vito Cifer, 2. a

Stefan Vidaković, 2. a

PRESENEČENJE 1A

Moji starši me večkrat presenetijo. Spomnim se svojega šestega rojstnega dne, ko sta me oče in mati peljala v mojo sobo in mi pokazala presenečenje. Na eni od sten sem zagledala ogromen plakat, na katerem sem s Tanjo Žagar. Od veselja sem začela vriskati in ju objemati. Nato sem legla na posteljo ter strmela v plakat, dokler nisem zaspala. Uresničila se mi je želja.

Pina Lukman, 4. a

NA EIFFLOVEM STOLPU

Lansko jesen smo z letalom poleteli na izlet v Pariz. Tam smo si ogledali veliko znamenitosti, med njimi tudi Eifflov stolp. Zaradi njegove višine je bil ogled te znamenitosti za nas najbolj zanimiv.

Ob prihodu smo si stolp najprej ogledali od spodaj, nato pa smo se z dvigalom odpeljali na vrh. Med vožnjo me je bilo strah. Še bolj pa je bilo strah moja mamó, ki je ves čas gledala v tla in spraševala, kdaj bomo na vrhu. Ko smo prispeli na vrh, smo bili vsi zelo presenečeni. Videli smo na tisoče hiš pa tudi znamenitosti, ki smo si jih že prej ogledali. Pogled z vrha je bil zelo zanimiv. Ljudje so bili kot male črne pikice, avtomobili pa malo večje pike. Nazaj smo se do druge ploščadi spet peljali z dvigalom, nato pa smo šli po stopnicah. Med potjo sem preštela okoli 700 stopnic. Po napornem spustu smo se spočili v parku pod stolpom. Tam smo se tudi fotografirali. Nastale so čudovite fotografije, nekatere prav smešne.

Ko smo zapuščali Eifflov stolp in park, smo bili vsi srečni. Hiteli smo naprej in komaj čakali, da si ogledamo še kakšno znamenitost Pariza.

Hana Gorenšek, 5. K

KO ODRASTEM, BOM VETERINAR

Večkrat premišlujem o tem, kaj bo moj poklic, ko odrastem. Veliko gledam oddaje in prebiram knjige o živalih. Imam jih rad in rad bi jim pomagal. Zelo mi je težko, kadar slišim ali vidim, da nekdo grdo ravna z njimi. Sprašujem se, kje imajo takšni ljudje srce. Zato mislim, da bi bil poklic veterinarja pravi zame. Za ta poklic je pomembno, da se živali ne bojiš in da znaš ravnati z njimi. Delo z živalmi je zanimivo in zahtevno.

Vem, da se bom moral še veliko in pridno učiti. Študij, da postaneš zdravnik za živali, traja šest let. V tem času se naučiš vse o živalih, o njihovih boleznih in kako jih ozdraviti. Ta poklic se mi zdi težji od poklica zdravnika za ljudi. Živali ne znajo govoriti in nam ne morejo povedati, kje in kaj jih boli.

Predstavljam si, da bom imel svojo ordinacijo, kjer bom pomagal malim živalim. Vidim se tudi v zavetiščih, kjer skrbim za zapuščene in zavržene kučke in mucke. Pred mano je še zelo dolga in naporna pot, da uresničim svoje sanje.

Anžej Kušej, 4. a

Jan Biberović, 2. a

SVET PRAVLJIC

Vanj radi pobegnemo, otroci in odrasli. In marsikaj se ob tem naučimo ...

TU-TU

Nekoč sta na gradu TU-TU živela kralj in kraljica.

Nekega dne se kralj odpravi na dolgo pot. Med potjo sreča hudobnega zmaja, ki ga z bruhanjem ognja spremeni v gozdnega palčka. Čez nekaj dni palček pozvoni na zvonec gradu. Kraljici pove, kaj se je zgodilo. Nato mora povedati pravo čarobno besedo, ki ga spremeni v kralja. Po nekaj poskusih izreče besedo TU-TU. Palček se spremeni v kralja. In s kraljico sta srečno živela do konca svojih dni.

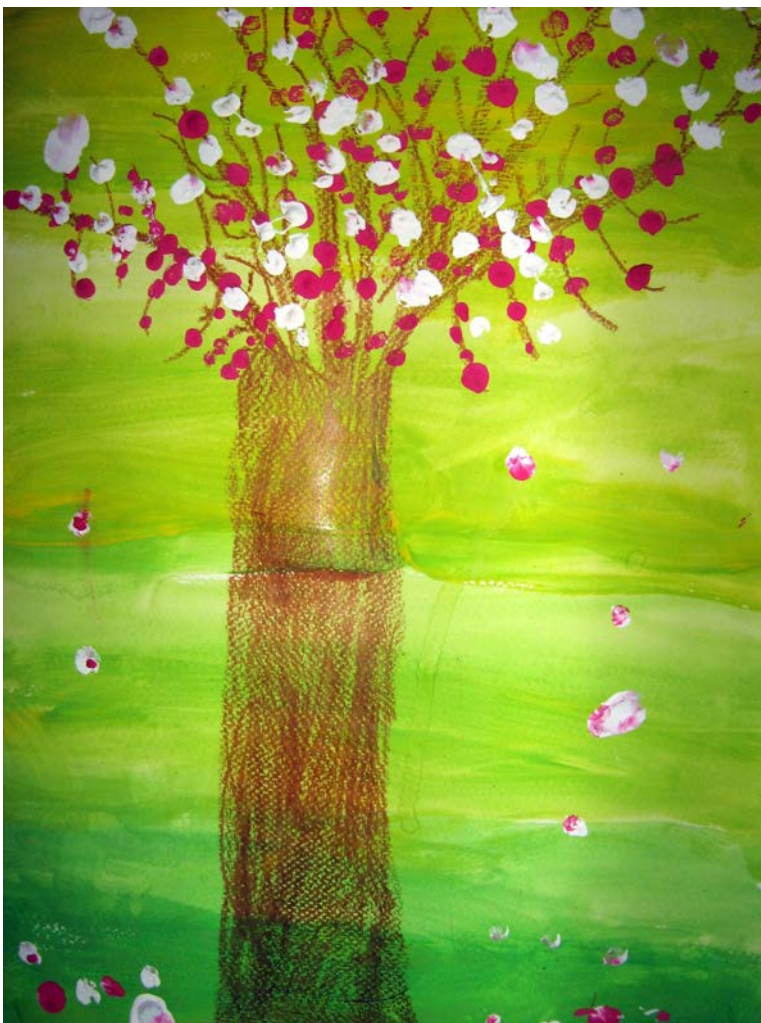
Nik Šumah, 2. K

KRALJICA IN NJENA ČUDEŽNA MAČKA

Nekoč, pred davnimi časi, so živeli kralj in kraljica ter njena mačka. Kraljica ni vedela, da je bila ta mačka čarobna.

Nekega dne sta šla kralj in kraljica na sprehod, mačka pa je odšla na zabavo. Tako je bilo še naslednji dan in noč. A kraljica je nato le odkrila, pa nista bila z možem nič jezna, kar z mačko sta odšla. Na zabavi je bilo sedem mačk in plesali so do konca svojih dni.

Nika Pavše, 2. K

Iza Erjavec, 1. K

TRIJE KOZLIČKI

Nekoč, pred davnimi časi, so živeli trije kozlički. Bili so pametni in prebrisani. Čeprav so bili videti ljubko, so že marsikoga ukanili. Lisici so se zlagali, da jagode rastejo na drevesih, volku so rekli, da bodo deževali zajci in še in še. Skratka, zelo radi so lagali. Nekega dne so slišali, da je v gozd prišla nova žival, osel. Izvedeli so tudi, da osel rad laže in ukani marsikatero žival. Tudi osel je izvedel za tri kozličke in jih izzval na tekmovanje, kdo bolj laže. Naslednji dan so se vse živali zbrale na veliki gozdni jasi. Tja so že prišli tudi trije kozlički in osel. Tekmovanje se je začelo. Začel je osel: »Veste, včeraj sem našel tono zlata.« Nato kozlički rečejo: »To ni nič, mi smo operirali muho.« Osel se zasmije in reče: »Saj vem, sem vas videl.« Vzame nagrado in odide. Kozlički so se začudili, kako je to mogoče, da so izgubili. In to so se spraševali do konca svojih dni.

Aljaž Poberžnik, 6. a

PRAVLJICA O ČUDNI ČAROVNICI

Nekoč je živela zelo čudna čarovnica. Vsako geometrično jutro si je umila plesnive zobe in pojedla star kruh ter popila žabji čaj. Oblekla se je v raztrgano obleko in si nataknila titanove čevlje. Na glavo, kjer je bil en sam las, si je nataknila črn klobuk. Potem je zajahala železno metlo, ki je imela neviden ročaj in ščitnike iz okostnjakov. Potovala je nad ogromnimi vasmii in porušeniimi mesti. Iskala je poredne odrasle ljudi. Ko je našla človeka, se je prekucnila čez metlo, tako da se je videlo spodnje perilo. Pri čaranju človeka v žabo so ji iz ust uhajali zeleni mehurčki. V čaranju je bila zelo slaba, veliko časa je potrebovala. Ko ji je končno uspelo začarati človeka v žabo, se je hitro usedla na železno metlo in vtaknila žabo v žep svoje strgane obleke ter odletela proti domu. Med potjo se je zaletela v drevo, ker jo je žaba žgečkala po trebuščku. Začela je padati v gozd. Ko je padla na tla, je videla, da ji je žaba ušla.

Zaskrbljena se je vrnila v svoj grad in si skuhala večerjo. Jezilo jo je, saj si je za večerjo hotela pripraviti žabjo juho. Ker žabe ni več imela, je v juho dala samo pajke, travo in vodo. Ko je pojedla slastno juho, je še vedno razmišljala o izgubljeni žabi in žalostna zaspala. Naslednje jutro jo je zbudilo trkanje. Bila je žaba, ki je hotela, da jo odčara. Čarovnica se je zelo razveselila zajtrka in povabila žabo naprej. Med potjo do kuhinje se je spotaknila ob stare čevlje in stopila črni mački na rep. Ko je v kuhinji pristavljala lonec, je začela žabica tiho regljati. Čarovnica jo je pogledala in se začela glasno smejati, saj je bila žabica čisto majhna pa še rdeče barve. Razmišljala je, kje se je zmotila pri čaranju. Ugotovila je, da se je zmotila v enem stavku. Ponovno je poskusila in žaba se je spremenila v človeka. Čarovnica se je srečna nasmejala, na stežaj odprla vhodna vrata, se poslovila od človeka ter s svojo metlo odletela daleč stran.

Nina Leskovar, 6. a

Gaja Gregor, 5. K

OBUTI MAČEK

Pred mnogimi leti je živela mama koza, ki je imela tri sinove kozličke, svoj mlin, osla in mačka. Živelii so srečno, dokler ni mama nekega dne umrla. Kozlički so dobili dediščino. Prvi mlin, drugi osla, za tretjega pa ni ostalo drugega kot maček. Ni vedel, kaj naj z njim. Maček pa ga je še predrzno prosil za škornje in mu obljubil, da se mu bo v prihodnje bolje godilo. Ker je maček vedel, da žabji kralj rad je prašičke, jih je ulovil in mu jih nesel. Žabji kralj je bil vesel. Ker je maček vedel tudi, da hodi žabji kralj k jezeru, je svojega gospodarja kozlička poslal na kopanje. V jezeru so se že kopali grdi raček in njegovi bratci. Ko je mimo v svoji kočiji pripotoval žabji kralj, je maček pričel jokati. Rekel je, da je njegovemu gospodarju nekdo ukradel oblačila. Žabji kralj je dal kozličku sijajne obleke in ga povabil v kočijo. Ko so prispeli do gradu, kjer je nekoč živel čarovnik, ki ga je maček pomalical, jih je kozliček povabil na večerjo. V kočiji se je slučajno peljala tudi Pepelka. Tej je bil kozliček tako zelo všeč, da sta se nemudoma zaročila. Ko je stari žabji kralj umrl, je kozliček postal kralj, maček pa njegov prvi minister. Pepelka pa je seveda postala kraljica. Dva otroka je rodila – Janka in Metko. In vsi so lepo živeli do konca svojih dni.

Liza Žagar, 6. a

Kjara Hribernik Kaker, 4. a

NAROBE PRAVLJICA

Nekoč, za devetimi vodami, je bilo morje. Na dnu morja je stalo kraljestvo, v katerem so živele morske deklice. Bilo jih je pet. Rade so bile skupaj, le najmlajšo so vedno odgnale stran.

Nekega večera, ko so vse že spale, je najmlajša odplavala na površje. Prvič je bila tam in je zelo uživala. Malo je plavala in ob obali je zagledala grad. Plavala je proti obali, da bi videla, kdo tam živi. Medtem ko je plavala, je z repom udarila ob visoko skalo. Ker je to zelo bolelo, ni več mogla plavati. Prepustila se je valovom in kakor da bi vedeli, kam želi, so jo nesli na obalo h gradu. Celo noč je tam ležala, kakor bi bila mrtva. Zjutraj jo je našel princ. Odnesel jo je do skale na kopnem in jo odložil. Malo je počakal, naenkrat je morska deklica odprla oči. Tako se je prestrašila, da je skoraj zakričala. A še preden je zakričala, se je zaljubila. Hotela je skočiti v vodo, a se je spomnila, da jo boli rep. Princ se je tudi zaljubil, zato ji je takoj pomagal ozdraviti rep. Rada bi se poročila, a jima niso pustili. Princ je rekel, da bi vse dal, da bi morska deklica imela noge. Morska deklica mu je povedala skrivnost, kako lahko dobi noge. Obljubil je, da bo storil vse, da ji pomaga. Ko je odšel na pot, so morsko deklico že iskale sestre. Vse so bile prestrašene, ker niso vedele, kje je najmlajša. Zagledale so jo ob obali. Plavale so k njej. Vse so se spraševale, zakaj je tam. Morska deklica jim je povedala vse, a ni jim povedala, da je zaljubljena in da bo postala kot vsi ljudje z nogami. Ko jim je povedala zgodbo, so skoraj jokale. Odplavale so in sestrici obljubile, da jo bodo obiskale. Naslednje jutro je princ prinesel napoj za noge. Morska deklica si ga je vtrla in v trenutku se je spremenila v človeka. Zvečer so jo sestre spet prišle obiskat, a najmlajše niso našle. Začele so jo iskati in klicati. Slišala jih je in stekla do obale. Zdaj jim je povedala čisto vse. Sestre so začele jokati. Prišel je princ. Deklici je nekaj zašepetal v uho. To skrivnost sta povedala tudi sestram. Nato so se poslovili. Deklica in princ sta se namreč odločila, da se bosta poročila. To sta povedala vsem. Naslednji teden je bila poroka. Po poroki sta se jima rodila dva sinova. Vsi skupaj so živeli mnogo mnogo let.

Hana Gorenšek, 5. K

TRI PRIJATELJICE

Nekoč, pred daljnimi časi, so živele tri poskočne deklice. Prvi je bilo ime Pepelka, druga je bila Sneguljčica in tretja Trnuljčica. Bile so najboljše prijateljice. Nekega dne je Sneguljčica zbolela. Drugi dve sta bili zelo prestrašeni. Trnuljčica je rekla: »Pepelka, ali mogoče veš, zakaj je Sneguljčica zbolela?« Pepelka ji je odgovorila: »Ne vem, a se mi zdi, da za tem stoji hudobna kraljica.« Odšli sta na grad k hudobni kraljici in jo vprašali: »Ali mogoče veš, zakaj je Sneguljčica zbolela?« Čudno je gledala, čez čas pa je odgovorila: »Ne, saj sem bila ves čas v gradu. A ko ste že omenili, da je zbolela, vama povem, da se mi to zdi odlično, saj če umre, bom jaz najlepša v tej deželi. Ha, ha, ha, ha ...« Ko se je smejala kot navita žaba, sta zbežali proč. Ko sta prišli do Sneguljčičinega doma, sta zagledali palčka, ki je pred hišo bridko jokal. Še jeleni so jokali in vse gozdne živali, tudi medved. »Ali je tako hudo?« je vprašala Trnuljčica. Ko je iz hiše prišel oče palček, sta ga začeli spraševati: »Ali je vse dobro z njo? Ali je ranjena? Ali jo boli glava? Ali lahko hodi? Jo zebe?« Oče palček je zaradi vseh teh vprašanj skoraj omedlel, čez čas pa je odgovoril: »Vse je dobro, a jo zelo boli glava.« Ura je bila že skoraj devet in Pepelka ter Trnuljčica sta morali domov. Ko sta prispeli, nikakor nista mogla zaspati, ker sta bili preveč v skrbeh. Sklenili sta, da odideta pogledat, kako je s prijateljčinim zdravjem. Ko sta prišli do hiše, sta trikrat pozvonili. Odprl jima je mlad palček. Sneguljčica je zagledala prijateljici in takoj ozdravela. Takoj se je počutila bolje. Zato le ne pozabi, prijatelji so lahko tvoje zdravilo!

Veronika Adam, 6. a

Jerneja Novak, 4. a

ŠEST PRIJATELJEV

Nekoč so živeli trije prašički, ki so si zgradili vsak svojo hiško.

Prvemu jo je pomagala graditi Rdeča kapica, naredila sta hiško iz slame. Prašičku Pepiju je hišico iz lesa pomagala graditi Sneguljčica. Ko sta Rdeča kapica in prašiček Piki zgradila hišico,

sta se začela igrati. Naslednji dan ju je pri igri zmotil volk. Skrila sta se v hišico. Dobro, da sta jo imela! Volk se je delal prijaznega, ker ju ni bilo iz hišice, jo je odpihnil, a prašička in Rdeče kapice ni našel. Odšla sta k Sneguljčici in prašičku Pepiju. Skupaj so se skrili v leseno hišico, bili so čisto tiho, ker jih je bilo zelo strah. Volk je prišel do hiške in se zopet delal prijaznega ter jih vabil k sebi. Ker se nihče ni oglasil, je s šapo udaril po hiški, da se je ta podrla. Vsi štirje so volku ušli skozi tace in na vso moč tekli proti gozdu. Po polurnem teku so srečali prašička Žana in prašičko Piko, ki sta gradila svojo hišico iz opeke. Povedali so jima, kaj se jim je zgodilo, in vsi so poprijeli za delo, da bi bila hiška čim prej gotova. Ko so jo zgradili, so se skrili vanjo ter zakurili, da jih ne bi zeblo. Volk je kmalu prišel in udaril v zid, a ga ni prebil. Tokrat ni bilo tako lahko, kot v prejšnjih dveh poskusih. Po tehtnem razmisleku se je odločil, da bo splezal na streho in se skozi dimnik spustil v hišo. In zgodilo se je ... Volk je padel v ogenj! Prijatelji prašički in drugi z njimi pa so odprli vrata in volk je kot raketa odbrzel na prosto ter skočil v najbližji vodnjak. Ker ni znal plavati, je v njem utonil. Prašički, Rdeča kapica in Sneguljčica pa so srečno živeli do konca svojih dni.

Žan Rezar Lesnik, 6. b

ZLATA JABLANA IN TRIJE PRAŠIČKI

Pred devetimi gorami in devetimi vodami je rasla lepa jablana. Ta jablana je bila posebna. Bila je zlata jablana, ki jo je ob reki varoval povodni mož.

Vsi so hoteli to jablano, ampak vedeli so, da bodo imeli težave s povodnim možem. Nekega dne pa so se trije prašički odločili poiskati to jablano in premagati povodnega moža. Prašički so načrtovali in načrtovali, kako bi premagali varuha jablane. Nato so se domislili nečesa genialnega. Takoj so vzeli vse potrebno za na pot. Prvi prašiček je vzel poln nahrbtnik pijače, drugi je vzel nahrbtnik, poln hrane. Tretji pa je vzel prazen nahrbtnik. Vsi so preverili, ali so dovolj opremljeni, in odšli.

Hodili so skozi gozdove, plavali čez reke, nato so obstali pred goro. Obstali so zaradi tega, ker jih je ustavil Jakec s čarobnimi fižolčki. Poprosil jih je za malo hrane in pijače, v zameno jim bo pomagal na vrh gore. Prašički so mu dali malo hrane in pijače. Nato je Jakec zmočil fižolček in ta je začel rasti. Prašički so hitro skočili na rastoči fižol in ta jih je dvignil na vrh gore. Z vrha gore so imeli zelo lep razgled na zlato jablano, ob jablani pa na reko povodnega moža. Prašički so se še zadnjič dogovorili, kaj bodo storili. Nato so se spustili. Tretji se je podal na pot k jablani, prvi in drugi pa sta šla na drugo stran reke. Seveda prašički niso bili močni, so bili pa bistri. Ko sta prva dva prišla na drugo stran reke, sta zavpila: »Povodni mooooož!« Povodni mož je odšel pogledat, kaj se dogaja. Prašička sta ga poskušala zamotiti. Spraševala sta ga, ali lahko pomaga, ker si je eden zvil nogo. Povodni mož jima je pomagal, medtem pa je tretji prašiček stekel k jablani. Z nje je pobral vsa zlata jabolka in napolnil svoj nahrbtnik.

Ko sta prašička videla, da je uspelo, so zbežali. Posadili so jabolka in zraslo je še več zlatih jablan. Postali so bogati. Zgradili so si grad in v njem živeli tako dobro kot še noben kralj. In srečni so bili do konca svojih dni.

Urbaan Perun Reiter, 6. a

Ula Košeljnik, 1. K

PIŠEM RIME, PIŠEM PESEM ...

Tudi pri nas jih imamo, mlade poete. Mlajši še malce nerodni, starejši pa že kar umetniki! Vaja dela mojstra ...

Gal Igerc, 2. a

ABECEDA

Abeceda je naša mala veda.
Črka tu, črka tam,
kamorkoli se uzrem,
črka vedno ujame me.

Pisana je naša abeceda ta,
saj kar petindvajset črk ima.
In to še ni vse,
saj vsaka črka svojo rimo ima.

Nika Kotnik, 4. a

HECNA ŠOLA

Jaz pa hodim v hecno šolo,
kjer nikoli tiho ni,
iz ene sobe slišiš flavto,
iz druge violine tri.

Včasih trobijo trobente,
včasih boben ropota,
učiteljica med poukom
kar na svoj klavir igra.

To res ni navadna šola,
tu vse poje in igra.
Ste mogoče uganili?
To je šola glasbena.

Merjem Šabić, 4. a

KROKODIL

V morju plava krokodil,
prišel je iz velike reke Nil.

Ribice so vse zbežale,
za življenja svoja so se zbale.

Življenje v morju se bo spremenilo,
če požrešnega krokodila ne ulovimo!

Bo uničil vso zelenje,
ali bo ostalo v njem življenje?

Hitro, hitro semkaj vsi,
da nam krokodil ne ubeži.

Brž ga moramo ujet
in poslat i v afriški ga svet.

Anžej Kušej, 4. a

Fatjon Krasniqi, 2. a

ŽALOSTNA HOBOTNICA

Na morskem dnu je čuden svet,
tam sprehaja se hobotnic pet.

Ampak nekaj se zgodi
in ena hobotnica molči.

Druge se zabavajo, njej pa do zabave ni,
saj jo nekaj žalosti.

Joj prejoj, hobotnica ti,
le kaj na duši ti leži?!

Nato hobotnica spregovori:

»Kaj bila bi jaz vesela,
če nas mama ni hotela,
zapustila nas je vse
in odplavala je dalje.

Zdaj ostale same smo,
vendar druga drugo imamo
in nikomur tega ne damo.«

Klemen Gostenčnik, 4. a

OČESA

Očesa, očesa ta glavna telesa.
Brez njih bi bili vsi stebri polomljeni.
Nekatera vse življenje spijo
in ljudi kar slepe pustijo.

Včasih pa samo lenarijo
in ljudem naročijo, naj si očala nabavijo.
Od fantov pa so nagajiva in vidijo,
kdaj se preoblači lepa Iva.

Pri dekletih je pesem druga,
saj so oči obdane s toliko maskare
in senčila, da ne veš, a je to oko
ali kup barvila.

Tudi dekleta oči bolijo, ko vidijo, da
se Jure padi za sosedovo Tijo.

Nekaj one že dobro poznajo, tisto,
kar prinese noč.
Tiste veke, ki podnevi spijo
in si ponoči razgleda želijo.

In v slaščičarni, ko si lačen,
da bolj ne gre, ti oči sline cedijo.
Na koncu moraš vse sam pojesti,
oči se pa samo smeji.

Špela Primožič, 7. c

PESEM

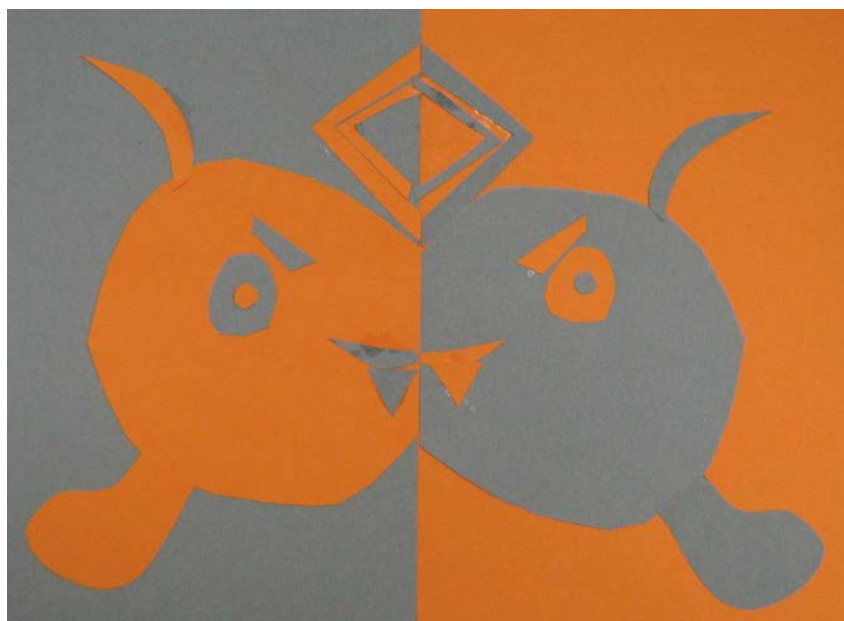
Pišem črke, pišem pesem,
pišem jo neznano kje.

Iščem rožo, lepo rožo,
raste tam, kjer je tema.

Nosim lučko, ki ti sveti
in ti pomaga rožo najti.

Ko jo najdeš, srečen boš,
ker ta roža je edina.

Aljaž Poberžnik, 6. a

Luka Topolovec, 2. a

NOČ IN DAN

O noči se veliko govori,
kako je hladna in tuja,
da takrat vse straši,
in kdor to verjame, vse zamuja.

Ponoči čisto nov svet se prebudi
in s kančkom domišljije
vse čarobno se zdi,
da se ti srce smeji.

Luna z zvezdami na nebu zažari
in ves svet se v lepe sanje poglobi.
V njih vse mogoče se lahko zgodi,
saj takrat oživijo tvoje misli, želje in skrivnosti.

Ko luna zaide,
sonce na nebo se prismeji,
takrat dan se prebudi,
in nihče veselju ne uide.

Vsem nasmeh na obraz se prikrade,
tudi če gre dež ali sneg zapade.
Prijatelji se veselijo, norijo, igrajo,
skupaj si nove cilje za naslednji dan zadajo.

Anja Mravlak, 7. b
Zoya Gamze Peter, 7. a

POMLADNA

Pomlad je prišla, zimo je pregnala.
Zvončki rastejo in ptičice pojo,
sonce se blešči po rosni travici.

Tam snice ležijo, drevesa oživijo,
trobentice zacvetijo, žalost pogasijo.

Matej Matajdl, 6. a

Matic Praznik, 1. K

POLŽEK

Jaz sem polžek, sem počasen, vendar lazim naokrog.
Nisem len, a sem osamljen, dolgo delam jaz en krog.

Večkrat rad bi jaz poskočil, kakor žabica bi bil,
toda hiško s sabo nosim, zato se vanjo zdaj bom skrtil.

Rad v družbi sem črvičkov, saj se plazijo kot jaz.
Če v solati kdaj me najdeš, me odstrani nežno res.
Če pa boš me kar pojedel, mi verjemi, zdrav boš res.

Gašper Tominc, 6. a

POMLADANSKO PREBUJANJE

Pomlad se prebuja,
toploto nam ponuja.
Sinice, prelepe krasotice nam pojo,
da na poljanah zvončki že cveto.

Ob gozdu potoček lepo mi šumi,
v njem ribica se sončnih žarkov veseli.
Zato ves čas smo naokrog,
skačemo veselih nog.

Vsem žalostno srce zveni,
ko sonček se za gore potopi.
Za konec pa še pojasnilo,
da ko dan je,
sonček greje,
ko pa se prikrade noč,
luna se prešerno smeje.

Nina Hudrap, 7. c

Mojca Dirntiš, 1. K

POMLAD

Ko pomlad se prebudi,
vse okoli zeleni.
Ptički žvrgolijo,
rožice cvetijo
in veselje vsepovsod.

Veter sapico spusti,
sonce žarke razpusti,
čebelice brenčijo
in metulji na rožno pašo hitijo.

To vse se zgodi v pomladi.

Vesna Kotnik, 4. a

PRIŠLA JE POMLAD

Ko prišel je pomladni čas
in luna je sijala,
prišla je muca k meni v vas,
veselo se smejala.

In vaški mački vsi
so glasne pesmi peli,
sosedje pa znoreli.

Nastja Kresnik, 4. a

POMLAD

Sonce je prišlo,
ptički pojejo.
Zunaj je lepo,
otroci pa v hiši TV gledajo.

Ptički se igrajo,
rože rastejo.
Otroci pa se nad vsem le zmrdujejo.

Mame jih morijo,
naj na sveži zrak gredo,
ker začela se je čudovita ta pomlad.

Emma Haber, 6. a

Luka Topolovec, 2. a

Maja Kosmač, 2. a

Miha Kompan, 3. a

POTOPLJENA

Zdaj sem tu in zdaj sem tam,
vodi me tok neznan.
Se oziram in kričim,
a nihče ne sliši mojih bolečin.

Čutim, da počasi se premikam,
v morju globokem pomikam.
Plavam, da na kopnem si počijem,
a počasi voda me zalije.

Trudim se na vse moči,
brcam, maham, a nobene pomoči.
Nihče se ne ozira za menoj,
ko morje nese me na pot s seboj.

Vedno bolj se toku prepustim
in v globine morske potopim.
Tam me čaka kraj neznan,
vodi me na drugo stran.

Anja Gregor, 8. b

ZATE IN ZAME, RANA IN ROŽA

V moji glavi vlada zmeda,
učenosti in skrbi je skleda.
Misli se spuščajo po toboganih,
neizgovorjene besede plavajo v oceanih.

Od ran do rož, vse je tam shranjeno,
nikoli ni pozabljeno.
Ta pesem nič kaj ni spontana,
s težkim trudom je skovana.

Ta pesem je za vsakogar, ki v svoji glavi se ne znajde
in svojih misli ob času pravem ne najde.
Ta pesem je zate in zame
in za vse, ki se jim dobre zamisli ne porodijo same.

Tonja Jeromelj, 7. a

ZAKAJ?

Kaj se dogaja?
 Zakaj je tako?
 Sivo nebo prekrilo nas bo.
 Noči temne,
 dnevi prav tako.
 Sovraštvo zavlada nam bo.

Kako je mogoče,
 brat bratu zlo.
 Temu ne bi smelo biti tako.
 Se znamo spoštovati?
 Imeti lepo?
 Pokažimo, uspelo nam bo!

Odprimo oči,
 glejmo, kaj se godi.
 Odprimo srca
 za vsakega.
 Prekinimo vojne,
 sezimo si v roke,
 nov dan že prihaja na plan.
 In nova možnost za vsakogar ...

Klara Kotnik, 9. a

TI SI TA

Ti si ta,
 ki ukradel mi je srce,
 ti si ta,
 ki oropal me je srca.

Ko sem se zbudila,
 ni bilo te več,
 zdaj se sprašujem,
 če jaz kriva sem za vse.

Gledala, čakala sem te,
 a prišel ni nihče,
 tedaj se zdrznem,
 zagledam te.

Povedala sem ti vse,
 zdaj sama sem,
 nikoli več te nočem videti,
 ker z drugo si.

Jasmina Medvešek, 8. b

RAZLIKA

Ti si črn,
 jaz sem bela,
 a kljub temu vesela.

Skupaj sva,
 se smejeva.
 Je to prav
 ali mogoče ni?
 Bi se morala družiti z drugimi?

Vzamem čopič,
 te pobarvam v belo.
 In čakam, poslušam ...

Slišim isti glas,
 iste besede,
 isto.

Ana Markovič, 8. b

Jan Kuhelnik, 5. a

ON

Ko se srečajo najine oči,
za naju svet ponori.
Skupaj sva ves dan in noč,
vedno si priskočiva na pomoč.

Vedno sem si želela imeti nekoga ob sebi,
takšnega, ki na las podoben je tebi.
Želja po tebi bila res je velika,
hotela sem te imeti in pika.

Zame si pravi junak,
takšen ni prav vsak.
Čeprav majhen si, veljaš za dva
in midva skupaj kot eno sva.

Razjezi te, ko vidiš krtačo,
a si vedno vesel, ko pokažem ti igračo.
Ostani tako vesel in radosten za vedno,
tudi če bo življenje kdaj bedno.

Kot že pri mnogih drugih rečeh
spet skupaj poskrbela bova za smeh.
Da govorim o fantu, verjetno mislijo vsi,
a to je moj kuža, kar brez skrbi!

Tamara Ramšak, 8. a

Tim Nabernik, 5. a

Luka Lesnik, 2. a

VOLKODLAK

Rodil se je in vedel ni,
kaj ga čaka, njegova usoda
pač bila je taka.

Mirko dali so mu ime,
da je drugačen pa redko
kdo že ve.

Zvečer pa Mirko po gozdu
se sprehaja.

Le kaj po
mislih dečku se poraja.
Naš mali Mirko priden kot ni vsak,

ob polni luni
postane strašen volkodlak.

Danes pa v gozdu ni bil sam,

prišlo dekle je,
ki dobro jo poznam.

Ko Mirko spremenil
se je v volkodlaka,
spoznal je, da njuna
usoda je enaka.

Vsak večer sta tja
hodila ob polni luni

se skupaj spremenila.

Usoda njuni srci je združila,

Zdaj pa vsak zaveda se,
da njuna ljubezen večna je ...

Neža Švajger, 7. b

KULINARIKA TAKO IN DRUGAČE

KUHAR KUHA

Kuhar kuha kurjo juho,
kuha jo za vse,
za velike in za majhne,
vsem prav slastna je.

Pina Lukman, 4. a

Tudi mi bomo malo kuhali. Pa ne juh in takih reči. Sladkali se bomo. Če nas obiščejo še prijatelji, bo užitek toliko večji. In kaj jim bomo pripravili?

PALAČINKE

350 ml mleka, 220 g moke, pol žličke sladkorja, 1 dl mineralne vode, ščepec soli, 1 žlica olja, 2 jajci

V skledi z metlico ali električnim mešalnikom zmešamo jajca, mleko, sladkor, olje in sol. Med mešanjem po žličkah dodajamo moko, da se sestavine zmešajo v gladko zmes. Biti mora tekoča, a ne vodena. Na koncu vmešamo še mineralno vodo. Ko je testo 30 minut počivalo, spečemo palačinke.

Namažemo jih lahko z različnimi marmeladami ali s čokoladnim namazom, ponudimo pa s smetano in sladoledom.

Enej Paškvan, 6. b

Julija Mežnarc, 2. K

»SMUTI« ZA ČOKOHOLIKE

2 banani, 2 dl mleka, 2 žlici Nutelle, 1 žlica sladkorja

Banani olupimo in zmečkamo. Damo jih v kozarec, dolijemo mleko, dodamo sladkor in Nutello.

Vse skupaj zmešamo, prelijemo v kozarčke in se predamo užitku.

Izza Navodnik, 6. b

MILKSHAKE

Maline ali kakšno drugo sveže sadje, mleko, vanilijin sladoled

V mešalniku zmešamo oprane maline ali drugo sadje, mleko in sladoled. Vlijemo v kozarec in okrasimo s stepeno sladko smetano, pa še z malino ali koščkom drugega sadja, če nam ga je ostalo.

Če bo dodana še slamica primerne barve, bo sladica prava paša za oči.

Nika Kotnik, 6. b

SLADOLEDNI SENDVIČ

8 velikih ali 16 manjših piškotov, sladoled, nekaj žlic nasekljanih mandljev, lešnikov, pistacij ali drugih oreščkov, čokoladni obliv ali sesekljana čokolada

Sladoled vzamemo iz zamrzovalnika in pustimo, da se malo zmehča. Oreščke in čokolado zmešamo. Polovico keksov obložimo s sladoledom in prekrijemo z drugo polovico ter rahlo stisnemo, da sladoled »pokuka« iz keksov. Tega nato obložimo z mešanico čokolade in oreščkov. In seveda takoj ponudimo. In pojedemo. Odlično je!

Lian Arl, 6. b

ČOKOLADNI SUFLE

3 jajca, 100 g temne čokolade, 50 g masla, 70 g sladkorja, 60 g moke, kakav za modelčke

Pečico nastavimo na 170 stopinj. Pripravimo 4 modelčke, jih namastimo in poprašimo s kakavom. Jajca penasto umešamo s sladkorjem. Čokolado in maslo skupaj stopimo, nato počakamo, da se zmes nekoliko ohladi. Moko poprašimo po jajčni zmesi, previdno umešamo, na rahlo primešamo še čokolado in zmes nalijemo v modelčke. Pečemo 10—12 minut. Pečene suflečke zvrnemo na krožnik in postrežemo z vanilijnim sladoledom.

Anja Markovič, 6. b

ČOKOLADNI MUFFINI

1 navadni jogurt, 120 g mehkega masla, 150 g sladkorja, 3 jajca, 250 g moke, 100 g jedilne čokolade, 1 vaniljin sladkor, 1 pecilni prašek, sol, sladkor v prahu za posip

Moko pomešamo s pecilnim praškom in sladkorjem. Posebej zmešamo razpuščeno maslo, jogurt, jajce in vaniljin sladkor ter zmes dodamo moki. Z električnim mešalnikom vse dobro premešamo. Jedilno čokolado grobo nasekljamo in je dve tretjini vmešamo v testo. Tega z žlico nadevamo v papirnate modelčke in po vrhu posujemo preostalo čokolado. Muffine pečemo pri 180 stopinjah približno 20 minut. Pečene in ohlajene postrežemo s kavo ali čajem.

Janina Gams Kališnik, 6. b

Eva Rožen, 2. K

Ko pa se zmrači in kuharske predpasnike oblečejo coprnice in coprniki, nastane prenekatera slastno ogabna jed. To so recepti za »POJEJ IN UMRI«. Mi smo po malem umirali že med branjem.

JUHA DA TE ZAKUHA OD NEJCA (6. b)

10 črvov, 5 žužkov, 5 kobilic, 20 ptičjih peres, 8 koščkov pokvarjene salame, 5 smrkcljev, 10 bikovih krempljev, polovica zvezka za predmet, ki ga posebej sovražiš.

Črve zmeljemo in dodamo žužke, kobilice ter ptičja peresa. Maso pečemo v pečici, ogreti na 50 stopinj celzija. Ko se primerno zažge, dodamo pokvarjeno salamo, smrkclje, kremplje in na koščke narezane liste polovice zvezka predmeta, ki ga ne maramo. Verjetno bomo morali doliti še nekaj vode, saj so smrkclji običajno pregošti. Prekuhamo in ko je gotovo, postrežemo. En lep dober tek!

Oskar Ahac Navodnik, 5. K

PLESNIVA GOVEJA JUHA Z GOBAMI OD MIHE (6. b)

Kotel, plesnive gnile gobe, nagnito goveje meso, močvirska voda, črna sol, škrlaten poper, smrkclji. Vsega naj bo po kilogram, vode liter, kotel pa eden.

V kotel zlijemo močvirsko vodo, dodamo gobe ter gnilo goveje meso. Počakamo da zavre in zasmrdi. Ko zasmrdi, dodamo smrkclje, sol in poper ter na ognju pustimo še štiri ure. Šele ko preteče ta čas, je juha užitna. In nad vse slastna. Dober tek!

KUHANA ZAJČJA NOGA S KREMO IZ BIO SESTAVIN OD NUŠE (6. b)

Sveža zajčja noga brez kosti (najboljša je tista z dežele, dobite jo v vsakem hipermarketu); stare nogavice; 250 g sesirjene kisle smetane; 20 dag sladkorja, ki ga tri dni pred uporabo damo na predpražnik pri vhodu v hišo, da se navlaži; 2 lazarja z ene od ljubljanskih kmetij; 2 litra smrkcljev; pokvarjena stara čebula; pol litra starega mangovega vina s Havajev; črviva paprika; mediteranska sol z različnimi ličinkami; srednje velika podgana.

Zajčjo nogo neočiščeno in še krvavo vržemo v lonec. Čeznjo polijemo vodo, ki smo jo tri dni pustili prelito čez stare umazane nogavice. Kuhamo dve minuti, kri se ne sme preveč prekuhati.

Vse sestavine za kremo damo v lonec (podgano, lazarje, čebulo in papriko drobno sesekljamo). Mešamo, da se vse lepo prepoji. To bo trajalo okoli 55 minut. Ko končamo, vlijemo v pekač za pol ure, nato še za tri do pet ur v hladilnik.

VOLČJA JUHA od NACETA (6. b)

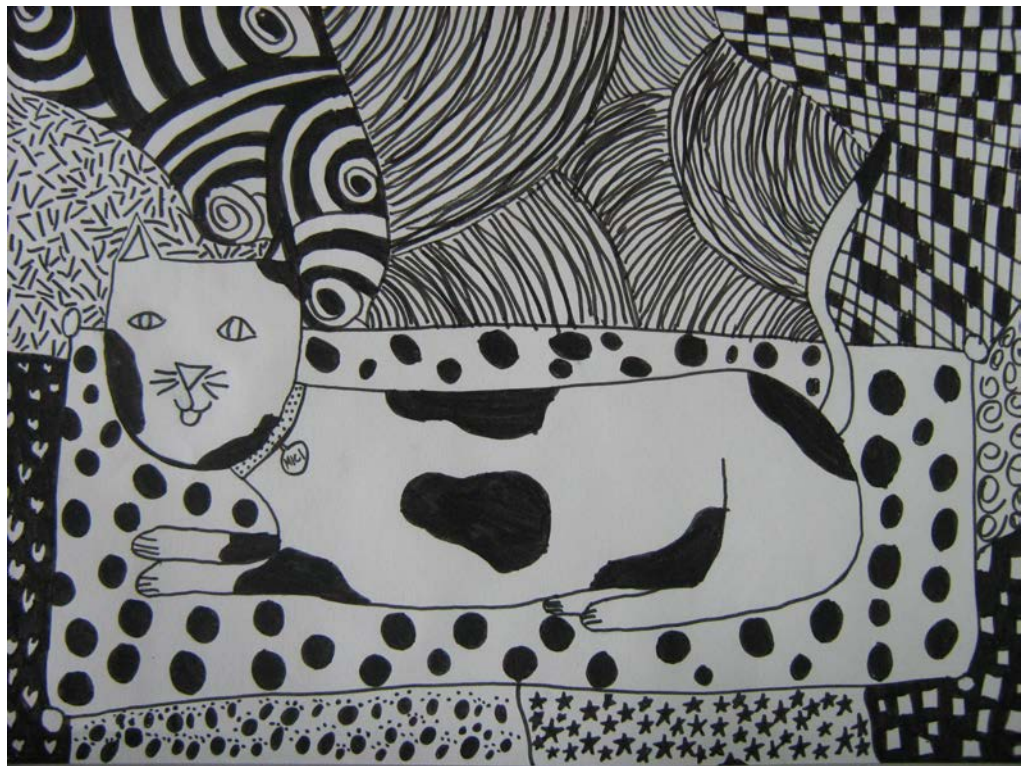
Kačji strup, ovca (najbolje kar cela), kokošje srce, veverica, stekel črv, polž, kislina (ni pomembno, katera), radioaktivni odpadki, strupena cvetlica (vseeno, katera), čili, medvedji jezik, slo-novi okli, sekundno lepilo. Volka pa ne, čeprav ste ga zaradi naslova pričakovali.

Vse sestavine vržemo (s čim večje razdalje) v kotel. Premešamo. Pustimo dve uri. Popijemo še vroče. Seveda ob predpostavki, da se zavedamo, da je to NEVARNO. Dober tek!

KKJ (KRALJEVA KRVAVA JUHA) OD JOVANA (6. b)

Vampirjeva kri, ptičje oko, kravji iztrebek, kraljev smrkelj, kokosova voda, močvirska sluz, praženo volčje srce, gnili paradižniki, kokošja peresa, smrdljiva roža (vseeno, katera), krvav lovorov list, trikotne gobe (če jih nimamo, pač tiste, ki jih imamo, narežemo na trikotnike), vroča voda, ki že pari.

V zelo velik lonec damo vse sestavine in premešamo. Potem bolj pečemo kot kuhamo tri ure. In pojemo. Mmmmmmm ...

Fiona Sirovina Dvornik, 5. K

LA HAJNA NEBESA OD JANE IN HANNE (6. b)

8 zajčjih ušes, 100 iztrebkov mravelj, 2 litra smrklja, šop las, 200 trepalnic, 4 kokošja očesa, 5 lazarjev, 3 volčja srca.

Zmeljemo zajčja ušesa in dodamo smrkelj. Primešamo šop las in to posujemo s trepalnicami. Okrasimo z iztrebki mravelj in lazarji. Za napitek zmešamo srca, za dekoracijo namesto običajnih oliv uporabimo kokošja očesa. Ko se vse primerno ohladi, se potrudimo in pojemo. Dober tek.

RAZMISLEK OB BRANJU

Pod svobodnim soncem Frana Saleškega Finžgarja so v tem šolskem letu prebirali osmo- in devetošolci, ki so se želeli pomeriti na tekmovanju za Cankarjevo priznanje. Med njimi so bili tudi naši učenci, posebej pa se je izkazala osmošolka Alekseja Gorenšek

TUJINA: JEČA ALI SVOBODA

Fran Saleški Finžgar se je rodil leta 1971 v Doslovčah, umrl pa je leta 1962 v Ljubljani. Po poklicu je bil duhovnik, politik ter zelo ploden pripovednik in dramatik. Bil je pisatelj ljudstva za ljudstvo, pisal je za preprostega slovenskega bralca. Zelo blizu mu je bilo opisovanje življenja slovenskega kmeta (Dekla Ančka, povest Strici). Iz kmetijskega okolja so tudi njegove ljudske igre (Veriga, Razvalina življenja). Finžgar je bil sodobnik slovenskih modernistov. Večinoma je pisal socialne črtice. Na vrh slovenskega književnega ustvarjanja se je prebil z zbirko slik iz prve svetovne vojne Prerokovana. Večina ljudi pa ga pozna po zgodovinskem romanu Pod svobodnim soncem, ki ima podobno tematiko, kot jo je obravnaval France Prešeren v Krstu pri Savici.

Finžgarjevo pripovedno delo Pod svobodnim soncem ima podnaslov Povest starih dedov. Gre za epsko delo z narodno vsebino, ki ima namen buditi narodno zavest. Velja za eno največjih del slovenske proze, nedvomno največje pa je bilo ob svojem nastanku med letoma 1906 in 1907. Posega v zgodovinsko dogajanje (naselitev južnih Slovanov na Balkan in propadanje bizantinske države). V ospredju je ljubezenska zgodba med Iztokom in Ireno, čeprav se v romanu prepletajo še motivi vojne, maščevanja, spletk ... Delo je sicer nastalo v začetku 20. stoletja, a je še danes zelo priljubljeno. Izhajalo je v reviji Dom in svet.

V kritiki Mirana Hladnika je mogoče opaziti velik odpor zoper roman. Meni, da je odnos Slovencev do civilizacijskih sprememb velik problem, s čimer se ne strinjam, saj se zavedam, da smo Slovenci odprti za spremembe in novosti. Dejstvo pa je, da želimo tudi vse, kar je naše, ohraniti za prihodnje rodove, k čemur nas poziva tudi Finžgarjev roman. V njem je pisatelj želel izraziti zaskrbljenost zaradi izgubljanja naših narodnih posebnosti, razpoznavnosti in jezika.

Prav tako se ne strinjam, da ima naš narod sovražen odnos do tujega. Res je, da Slovani v romanu zaničujejo tujce, posebej Bizantince, a z razlogom, saj je bila za naše prednike svoboda sveta. Po mojem mnenju je Finžgar z odporom nekoliko pretiraval, v večji meri pa je imel prav, čeprav je Bizantince opisal skrajno negativno. Slovenci tujce vedno lepo sprejememo in do njih nimamo prav nič sovražnega odnosa, iz tega lahko sklepam, da je tudi Hladnikova kritika precej pretirana.

Resnici na ljubo pa vstop Slovenije v Evropsko unijo niti ni primerna aktualizacija romana. Kljub mnogo katerim skupnim točkam še vedno prihaja do mnogo nasprotij. Priznati si moramo, da tudi Evropa ni popolna »kupčija« za Slovence, saj bomo prav zaradi vključevanja vanjo s časom izgubili svojo prepoznavnost. Ob evropskem geslu »združeni v raznolikosti« lahko sklepamo, da namen EU zagotovo ni omejevanje oz. zatiranje drugih držav, saj vendar teži k medsebojnemu sodelovanju in pomoči. Tudi o tem ima Hladnik v kritiki nekoliko drugačno mnenje. Najmanj pa se strinjam s Hladnikovim mnenjem, da ohranjanje identitete ne sodi k vstopu v Evropsko unijo, saj namen EU zagotovo ni zatreti vse narode in si jih pokoriti ter ustanoviti lastno, eno državo.

G. Hladnik na ohranjanje naše kulture ne gleda prav nič pozitivno, medtem ko sama menim, da bi se morali ob vstopu v Evropsko unijo osredotočiti predvsem na pomen kulture, saj se lahko manjši narodi v tem zlahka izgubijo.

Do mojega velikega nestrinjanja pa gotovo pride ob Hladnikovem mnenju, da Iztok izkoristi Bizanc, mu izmakne orožje, sprejme vero ter tako nasprotnika premaga s hinavščino. Ob vsem skupaj kritik pozabi, da tudi Bizanc ne »igra« na pošten način, saj mu prav nihče ne dovoljuje podrejanja drugih narodov na tako hladnokrven način.

Znano je, da so Bizantinci svoj imperij širili le z nasiljem. Laž pa je, da je Iztok brez premišljanja sprejel vero. Iztok v romanu niti ne doživi krsta, evangelij prebira le zato, da bi ustregel Ireni, vendar pa podvomi v svoje poganske bogove.

Dvomim, da Slovenci v EU stopamo nezaupljivo. Nasprotno, glede EU smo bili vsi zelo optimistični. Zmotijo pa me Hladnikove besede »s takimi člani si bo Evropa težko pomagala«. Pri EU zagotovo ne gre le za korist zveze, temveč za korist vseh njenih članov. Le s sodelovanjem pa bomo lahko to tudi uresničili.

V romanu Pod svobodnim soncem je večina zgodovinskih dejstev resničnih. Dogaja se okoli leta 550, v sredini 6. stoletja. To je bil čas priseljevanja južnih Slovanov na območje Balkana ter čas vladavine Justinijana in Teodore v Carigradu. Iz zgodovinskih zapisov lahko izvemo za obstoj Justinijana in Teodore, vendar se o obstoju Iztoka in nekaterih drugih slovanskih likov ne moremo prepričati. Zato lahko domnevamo, da si jih je avtor najverjetneje izmislil, prav tako kot nekatere zmagoslavne bitke. Predvsem je zelo vprašljiv obstoj Iztoka, saj bi junak, kakršen je bil, le težko zares obstajal. Prav zato pa si ga je Finžgar izmislil, da bi še bolj poudaril vrline »Slovenov« v eni osebi.

Roman mi je bil zelo všeč, saj sem o svojih prednikih izvedela mnogo novih stvari. Menim, da je roman služil svojemu namenu ter Slovincem spet povrnil samozavest. Ovrigel je prepričanje marsikoga, da Slovenci nimamo zgodovine, ter nam pokazal pogum in ponos naših prednikov. Prepričali so me mnogi dogodki, ki so v mojih očeh povzdignili »Slovene«. Res je, da niso bili popolni, a so se ponašali z mnogimi izjemnimi lastnostmi, ki bi jih morali tudi po 1500 letih še vedno ponosno ohranjati in se truditi za svobodo in razpoznavnost, za kar so se trudili tudi naši pradedi.

Anže Čapelnik, 4. a

VČASIH MALO IZGUBLJENA V VESOLJU

Gospa Irena Černovšek je učiteljica likovne umetnosti. Po horoskopu je dvojček, zato ji izzivov, kot sama pravi, nikoli ne zmanjka. Rada ima otroke in z nami rada deli marsikatero izkušnjo. Prav zato se rada vrača na delo.

Gospa Černovšek, opišite se z eno besedo.

Sebe je težko opisati, ker se vidiš drugače, kot te vidijo drugi (sin te opiše drugače kot hči ali mama ali prijateljica.)

Zagotovo pa lahko rečem, da imam res rada otroke in sem rada učiteljica, včasih malo izgubljena v vesolju.

Vam je umetnost zapisana v genih? Ste si že od nekdaj želeli postati umetnica?

Mogoče. Kar nekaj nas je v sorodstvu, ki se ukvarjamo z umetnostjo. Nekateri z glasbeno. Moja sestra, na primer.

Zakaj ste se odločili za poklic učiteljice?

Dolgo nisem vedela, kaj bi postala, mikala me je zgodovina, ker je bil učitelj zgodovine taka »fajna faca«. Potem sem kolebala med arhitekturo in likovno umetnostjo ter slednjič zbrala umetnost. Nikoli mi ni bilo žal.

Od nekdaj sem rada ustvarjala in ker sem imela vedno rada tudi otroke (na Šancah, kjer smo stanovali, sem pestovala vse otroke, ki so se rodili za mano; tudi naša učiteljica Jelka Samec Sekereš je bila med njimi), sem se odločila združiti svoja »hobija« in postala učiteljica »risanja«.

Kakšen je vaš odnos z učenci? Menite, da je danes, glede na vaše izkušnje, ugled učiteljev v očeh otrok kaj manjši?

Upam, da je moj odnos z učenci dober, vsaj želela bi si, da bi bil. Učence poizkušam razumeti, saj vem, da so to vendarle učenci, ki jih je potrebno še vzgajati, mali ljudje, ki še ne razmišljajo tako kot mi, odrasli. Seveda pa sem kdaj tudi zelo huda.

Res sem že stara učiteljica in verjamete mi lahko, da otroci ostajajo vedno le otroci. Spremenil se je pogled in spremenila so se pričakovanja družbe, s krizo so se podrle vrednote, otroci pa ostajajo isti, zdaj so le bolj odprti in prej povedo svoje mnenje.

Vam delo jemlje veliko energije?

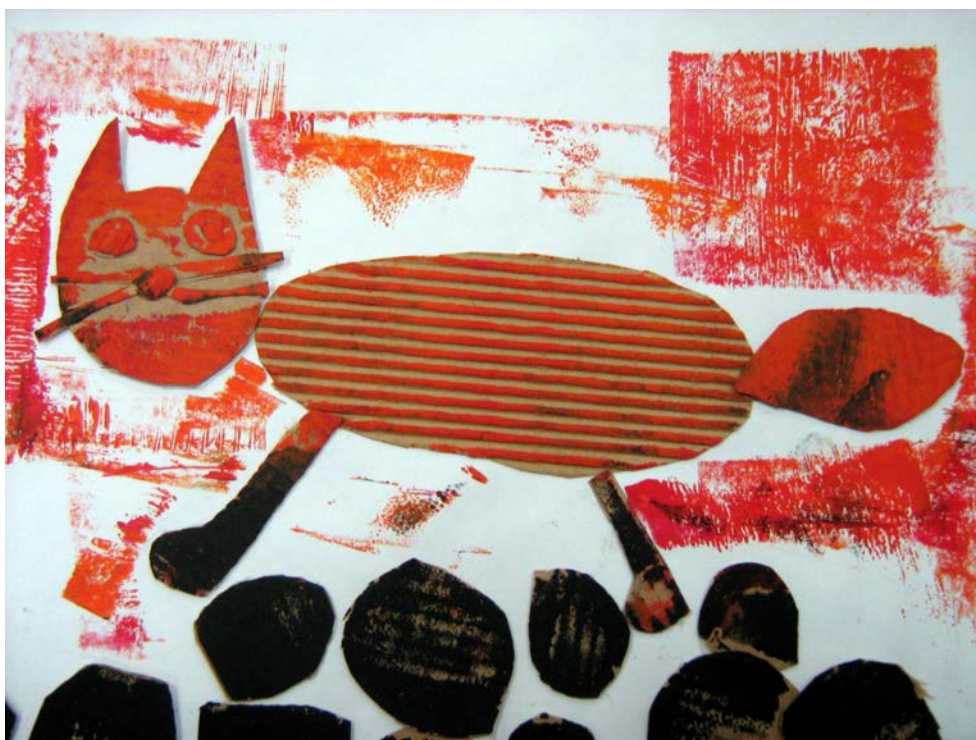
Ja in ne.

Zdaj, ko sem že starejša, prihajam domov bolj utrujena kot v mladih letih, ko sem se popoldan vračala v šolo in smo imeli likovni krožek pozno v večer.

Kaj menite o reku, da obleka naredi človeka? Predstavite nam svoj slog oblačenja.

Obleka sigurno naredi človeka. Saj če človek meni, da je dobro oblečen, je tudi bolj samozavesten in zato ga tudi okolica drugače sprejema.

Ne vem, ali lahko govorim o svojem lastnem stilu. Najbrž ga ima vsak. Jaz se oblečem čisto po počutju. Je pa res, da mi ni nerodno (npr. nadeti si klobuka).

Pina Lukman, 4. a

Gospa Černovšek, s čim se ukvarjate v prostem času, katere hobije imate?

V svojem prostem času se seveda ukvarjam z umetnostjo. Vsake toliko časa me prevzame kakšna nova likovna tehnika. Zdaj delam pretežno v glini, v tehniki raku, ki je najstarejša japonska tehnika žganja gline, pa tudi porcelan in tehnika batika me mikata.

Imam pa psičko Galo (ime je dobila po ljubicu umetnika Dalija, Gali; ker sem prej imela psa Dalija, je seveda v hišo prišla še Gala), s katero hodim na sprehode, malo tečem in kolesarim.

Ker sem po horoskopu dvojček, mi izzivov ne zmanjka, zmanjka le časa zanje.

Kakšni so vaši načrti za prihodnost in kaj želite generacijam, ki sedijo v šolskih klopeh?

Velikih načrtov za prihodnost nimam, majhni se ves čas spreminjajo. Generacijam, ki sedijo v šolskih klopeh in vsem tistim, ki so sedele pred njimi, se bi rada najprej zahvalila - za vse, kar sem se od njih naučila in da sem lahko bila njihova učiteljica. Tistim, ki še sedijo in bodo sedeli, pa pravim: Sledite svojim sanjam, bodite strpni in vztrajni. Spoštujte drugačnost, saj le ta prinaša napredek. In nosite otroka v srcu, bodite srečni popotniki skozi vesolje. Ne izgubite se v njem.

p.s: Včasih je dovoljeno malo odtavati.

OSNOVNA ŠOLA

KoroškiJEKLARJI

Prispevke zbrali in uredili

Učenci ID Jekleničke in Jasmina Pečovnik

Oblikovanje

Učenci ID Jekleničke, Aljaž Banko in Jasmina Pečovnik

Ravne na Koroškem, junij 2015